

Zwemles

Mijn dochter wordt vier. Tijd dus om te informeren wanneer ik haar kan opgeven voor zwemles. De wachtlijsten lijken de laatste jaren zo te groeien dat ik me niet kan voorstellen dat de bevolking aan het vergrijzen is. Ja hoor, opgeven kan, vanaf vijf jaar! Gelukkig kan ik het haar nog even besparen. Het heen en weer naar zo'n warm bad. Met te veel kinderen in een te warme kleedkamer. Misschien vindt ze het geweldig? Nu gaat ze toch ook altijd graag naar het zwembad.

Bij mij komt de herinnering weer boven aan mijn zwemlessen. Waarschijnlijk had ik dan ook alle ingrediënten in me aanwezig om zwemles tot een traumatische activiteit te maken: angst voor water, twee keer in de week schoolzwemmen, twee keer in de week 'gewone' zwemles en ...een verkeerde badmeester.

Mijn angst voor water was al onverklaarbaar aanwezig vanaf het moment dat ik geheugen heb. Zochten mijn ouders voor hun kinderen op vakantie leuk een camping met zwembad, bleef ik angstvallig met mijn opblaasdolfijn in het voetenbad dat rondom het echte zwembad gemaakt was. Een druppel water op mijn hoofd, aan mij niet besteed. Ik spoot liever de anderen nat die onder de douche kwamen.

En vanaf mijn zevende jaar werd het pas echt vervelend. Schoolzwemmen! En dit in hetzelfde zwembad waar mijn ouders mij goed bedoeld twee keer in de week brachten. Nee, verdrinken zou ik niet snel. Maar wel in mijn angst...voor de badmeester. Gelukkig waren er meerdere badmeesters en badjuffen. Bij binnenkomst in de hal kon ik door het raampje het zwembad zien zodat ik al een blik kon werpen, was de kust veilig? Alle badjuffen waren goed en ook de badmeester met de lange zwarte baard. Maar niet de jongste aanwinst van het team.

Nu schat ik hem in als de meest fanatieke badmeester die het beste en het snelste kon zwemmen. Maar kinderen en pedagogiek, daar had hij nog nooit van gehoord. De eerste lessen waren nog redelijk veilig; kurkjes om mijn middel en een plankje om voor me uit te houden als ik in het bad moest. Na verloop van tijd mocht ik het plankje weglaten en nog een paar lessen later mochten mijn kurkjes af. Dit was bij de badjuf, dus ik durfde wel.

De volgende les herinner ik me nog dat daar weer die vervelende fanatieke badmeester was. En ik durfde niet, zonder kurkjes.

Al mijn moed bij elkaar verzameld, als kind van zeven jaar. Op weg naar de badmeester voordat de les begon. Of ik misschien toch de kurkjes nog om mocht?

Ik dacht het al, het mocht niet meer! Ik moest niet zeuren en zonder te klagen moest ik van de startblok afspringen. Nog steeds heb ik een hekel aan startblokken met zo'n groot bad voor je. Allemaal door de badmeester, omdat het moest.

Dus bij de eerst volgende les, met schoolzwemmen, zat ik me op school al druk te maken. Hoe nu verder als de akelige badmeester er zou zijn? In mijn aardige schoolmeester zag ik een reddende engel, als ik het hem zou vragen om naar de badmeester te gaan, zou het dan lukken?

Tijdens de zwemles had ik niet het idee dat het ook maar iets geholpen had deze meester in vertrouwen genomen te hebben.

Uiteindelijk is het me toch gelukt om diploma-A te halen.

Op naar diploma-B. Gelukkig alleen nog maar met schoolzwemmen.

Met dezelfde leuke badjuffrouwen en dezelfde vervelende badmeester. En nu ik ouder ben denk ik, de badjuffen zullen wel parttime werkende moeders zijn geweest. Dus elke week hoopte ik op hun aanwezigheid, maar waarschijnlijk waren zij steeds gezellig thuis bij hun kinderen. En de jonge badmeester, die kon nu juist fijn de uurtjes 's morgens werken. Want die had nog geen kinderen.

Dus elke les voor diploma-B, hoopte ik keer op keer op de badjuf en kreeg ik keer op keer de badmeester.

Maar ook bij het zwemmen voor diploma-B kwam het moment van proefzwemmen alvorens echt af te zwemmen. De badmeester noemde alle kinderen op die mee mochten zwemmen omdat ze goed genoeg waren. Maar ik was er niet bij...

Wederom verzamelde ik alle moed bij elkaar en sprak ik toch de badmeester aan.

Waarom ik er niet bij was?

“Je mag best meedoen de volgende keer maar je zult het toch niet halen.”

Nou, dit was echt de meest pedagogisch onderbouwde opmerking die ik in mijn kindjaren heb gehoord. Je mag wel meedoen maar je kunt het toch niet.

En ik heb meegedaan en ik mocht ook op voor het diplomazwemmen. Misschien wel om van me af te zijn.

En ik haalde diploma-B.

Maar of ik het echt verdiend heb, dit tweede diploma? Wel op het gebied van ‘opkomen voor jezelf.’ Maar duiken, dat lukt me niet zo best. En onder water zwemmen, daar word ik ook niet gelukkig van.

En meer dan schoolslag en rugslag kan ik ook niet.

Dus zo'n mooie startduik maken vanaf het startblok waarna je direct het halve bad onder water zwemt of borstcrawl, dat zul je mij nooit zien doen.

Maar mijn dochter staat te juichen als ik haar zeg dat we naar het zwembad gaan. En nog leuker wordt het als ik haar zeg dat ze op zwemles mag als ze vijf is.

Dan mag ze namelijk ook vanaf de startblok in het grote bad springen; zonder bandjes.

Juni 2007' copyright 2008 Petra van Elst